El preu de la realitat

L'Spar Citylift Girona sosté sempre la seva defensa, però s'estavella contra la de l'Avenida en la segona meitat i perd la segona final seguida
Colhado va jugar minvada després d'una nit amb febre

Tampoc. Saragossa queda en la història de l'Spar Citylift Girona com l'escenari d'una altra final perduda. Amb més perspectiva, també serà l'escenari d'una altra final jugada. Si es reconeix a l'Avenida el mèrit de guanyar-les, també s'ha de fer amb l'Uni del fet de jugar-les. Per pressupost i potencial esportiu (si és que és possible deslligar aquests dos conceptes) són el primer i el segon, indiscutibles del bàsquet femení FEB. Però hi ha diferència i s'haurà de treballar perquè la continuïtat en les derrotes no faci percebre que la paret és més alta que en realitat.

És clar, per guanyar l'Avenida ha de sortir tot rodó, i ahir no va passar. La imprescindible Nádia Colhado va tenir un desmai la nit abans a l'hotel, va passar la nit amb febre i va jugar com va poder 31 minuts. Alminaite, amb problemes a l'esquena, s'hi va afegir (2 minuts). Problemes ja abans de jugar.

De tu a tuSi el cotó no enganya, l'Uni tampoc. Jugant en transició va ser ell mateix, en el cinc contra cinc va patir perquè la defensa de l'Avenida estressava tota rotació de pilota que no fos per fora. El duel en la pintura entre De Souza i Colhado va durar set minuts però va treure foc. Amb 14-14 Ortega, que havia sortit sense Elonu i amb tres petites, va aturar la final –l'Uni començava a tenir el ritme– i Amb Alminaite va arribar la defensa zonal, que l'Avenida no va saber atacar inicialment, i dues faltes d'Elonu a Núria Martínez sense pilota en joc. Cap de les dues va ser castigada amb antiesportiva, com preveu el reglament (16-18) i Colhado va tancar un primer quart d'altíssim nivell (20-20) amb l'Uni, aquest cop sí, defensant bé el rebot.

El segon quart encara va ser més intens, amb un encert descomunal en els dos equips i cap via d'aigua per on el rival pogués fer mal. L'Avenida anava al xoc sense manies i sumava faltes, però l'Uni nomes aniria una vegada al tir lliure. Surís va innovar jugant molts minuts amb dos quatres (Evans i Traoré), combinada amb una defensa zonal. A partir d'aquest moment tots els bàsquets dels dos equips menys un van ser en tirs oberts o triples (39-37).Resposta limitadaA l'Uni se li va acabar l'encert. Amb 50-41 (26') Èric Surís va aturar el partit, però no va poder frenar la sagnia. L'Avenida havia apujat tant les línies que l'Uni no trobava cap via pràctica per anotar (59-47, 28') fora d'algun tir lliure obtingut amb grans dosis d'èpica per Núria Martínez i Evans (63-51). Hi havia moments tan extrems que les deu jugadores estaven a sis metres de la cistella però l'Uni no va aconseguir jugar a l'esquena de la defensa d'Ortega.

Surís va insistir en la fórmula de jugar sense referència interior i continuar amb la zona. Com a mínim va aconseguir tallar l'anotació de l'Avenida a prop, però anant deu punts a sota no n'hi havia prou. Calia sumar, calia encert i ni Traoré en un tir còmode en tenia. En canvi, Domínguez anotava en l'últim segon i amb dues rivals al damunt. Només Rosó Buch va trobar una escletxa després d'un temps mort (del 67-53 al 67-58) però Ortega va fer tornar De Souza, tot es va complicar més i la final es va escapar definitivament.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 22-01-2018 Pàgina 24

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1325643-el-preu-de-la-realitat.html